

Sygn. akt II Ca 515/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Kurdziel

Sędziowie: SO Katarzyna Serafin – Tabor (sprawozdawca)

SR (del.) Joanna Czernecka

Protokolant: Sebastian Kurdziel

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z wniosku J. P. (1)

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Marszałka Województwa (...), S. P., J. P. (2), M. K., Skarbu Państwa – Starosty (...), M. B. i B. M.

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w Wadowicach z dnia 17 grudnia 2012 roku, sygn. akt I Ns 472/10

postanawia:

1. oddalić apelację;
2. zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestników Skarbu Państwa – Marszałka Województwa (...) i Skarbu Państwa – Starosty (...) kwoty po 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;
3. ściągnąć od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 24 (dwadzieścia cztery) złote tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowego w Krakowie w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. P. (1) domagała się stwierdzenia nabycia w drodze zasiedzenia wraz z mężem B. P. z dniem 6 grudnia 1994 roku na prawach ustawowej wspólnoty majątkowej małżeńskiej własność nieruchomości położonej w R. składającej się z wydzielonej w oparciu o opinię biegłego geodety części działki (...) o powierzchni około 15 arów wpisanej do rejestru gruntów, numer jednostki (...), obręb (...) R.. Wnioskodawcy powołali się na następstwo prawne co do całego gospodarstwa rolnego nabytego od ojca wnioskodawcy w dniu 6 grudnia 1994 roku i doliczeniu 30 lat samoistnego posiadania poprzednika prawnego J. P. (3).

Uczestnik Skarb Państwa – Marszałek Województwa (...) wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawców na swoją rzecz kosztów postępowania.

Uczestnik Skarb Państwa – Starosta (...) wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawców kosztów postępowania.

Uczestnicy S. P., M. K., B. M. i M. B. nie sprzeciwili się żądaniu wnioskodawców.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek (punkt I), zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika Skarbu Państwa – Marszałka Województwa w K. koszty postępowania w kwocie 735,43 zł (punkt II), zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika Skarbu Państwa – Starosty Powiatowego w W. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł (punkt III) oraz nakazał ściągnąć od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wadowicach kwotę 2896,80 zł (punkt IV).

Postanowienie to zapadło w następującym stanie faktycznym.

Według wpisu w księdze wieczystej nr (...)właścicielem działek o numerach (...)położonych we wsi R.jest Skarb Państwa. Jako władający tą nieruchomością ujawniony jest natomiast (...)w K.– Inspektorat Rejonowy w W.. Umową darowizny z dnia 6 grudnia 1994 roku w formie aktu notarialnego J. P. (3)podarował swemu synowi B. P.i synowej J. P. (1)nieruchomości objęte księgą wieczystą KW (...)obejmujące działki oznaczone numerami (...)położone we wsi R.. Częścią składową wymienionego gospodarstwa rolnego darowanego wnioskodawcom był starty parterowy dom murowany oznaczony numerem (...). Na wniosek wnioskodawczyni J. P. (1)Starostwo Powiatowe w W.przeprowadziło w dniu 9 listopada 2009 roku rozprawę administracyjną w sprawie ustalenia nowej linii brzegowej na potoku W.. Stwierdzono między innymi, że rzeka potok W.przepływa około 70 – 80 metrów od budynku mieszkalnego wnioskodawczyni. W tych okolicznościach brak było podstaw do ustalenia nowej linii brzegowej a sprawa kwalifikuje się do postępowania cywilnego. W odpowiedzi na wniosek J. P. (1)z dnia 13 listopada 2009 roku o ustalenie linii brzegowej Starostwo Powiatowe w W.poinformowało wnioskodawczynię, że przedmiotowa sprawa nie kwalifikuje się do wszczęcia postępowania administracyjnego o ustalenie nowej linii brzegowej. Przedmiot postępowania obejmuje część działki siedliskowej wnioskodawczyni, zaczyna się od drogi publicznej prowadzącej wzdłuż działki siedliskowej wnioskodawczyni od strony południowej tej działki i dalej wzdłuż narożnika północno – zachodniego działki. Obejmuje częściowo teren Skarbu Państwa, który jest włączony do działki siedliskowej wnioskodawczyni. Ostatecznie wnioskodawczyni ograniczyła żądania wniosku, do terenu który znajduje się w granicach trwałego ogrodzenia działki siedliskowej wydzielonego w opinii biegłego geodety R. M.z dnia 6 czerwca 2012 roku jako działki (...). Działka siedliskowa wnioskodawczyni od zawsze była ogrodzona. W miejscu istniejącego ogrodzenia siatkowego w przeszłości stało ogrodzenie drewniana. Wewnątrz ogrodzenia prócz budynku mieszkalnego stoi garaż, altana. W przeszłości na działce wewnątrz ogrodzenia stała także stara stodoła będąca częścią budynków zlokalizowanych na wymienionej działce siedliskowej. Obecne ogrodzenie zostało wykonane w latach 80 – tych ubiegłego wieku przez wnioskodawczynię i jej męża. Wnioskodawczyni zawarła związek małżeński z B. P.w 1985 roku i wtedy zamieszkała z nim w budynku mieszkalnym stojącym do chwili obecnej na przedmiotowej działce. Garaż na tej działce stoi około 10 lat, altana ma 8 lat. W miejscu nieistniejącej stodoły (szopy) aktualnie stoi altanka. Stodoła została wybudowana w latach 50 – tych ubiegłego wieku przez teścia wnioskodawczyni. Poprzednicy wnioskodawczyni nigdy jej nie mówili, że część ogrodzonej działki siedliskowej stanowi własność Skarbu Państwa. Była przekonana, że ta działka stanowi w całości własność jej i jej męża. Mąż wnioskodawczyni zmarł 9 maja 2011 roku. Był on przekonany, że własność działki siedliskowej sięga do granic trwałego ogrodzenia tej działki. Nikt do chwili obecnej nie kwestionował posiadania wnioskodawczyni ani jej poprzedników prawnych. Od chwili kiedy teść wnioskodawczyni wybudował dom i zamieszkał w nim istnieje ciągłość posiadania działki siedliskowej wewnątrz ogrodzenia tej działki. Obok starej stodoły rosły drzewa, ale kiedy wykonano kanalizację wsi R.te drzewa wycięto.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że gdyby oprzeć się o art. 172 k.c. w zw. z art. 176 § 1 k.c., art. 9 i 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny w oparciu o ustalone okoliczności faktyczne istniałyby przesłanki, aby wnioskodawczyni i jej mąż nabyli w drodze zasiedzenia własności nieruchomości objętych wnioskiem. Jednakże przeszkodą nabycia własności nieruchomości są przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne. Sąd Rejonowy powołując się na treść art. 10 ust. 3 i 19, art. 14 ust. 1, art. 14a oraz na art. 2 pkt 8, art. 4 ust. 2, art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami podniósł, że skoro śródlądowe wody powierzchniowe płynące a także grunty pokryte śródlądowymi wodami powierzchniowymi nie mogą być przedmiotem obrotu cywilnoprawnego, dlatego też nie mogą być przedmiotem posiadania samoistnego, którego

upływ czasu powoduje nabycie własności w drodze zasiedzenia. Podkreślił, że o przynależności danej nieruchomości do zasobu, o którym mowa w art. 14 a ustawy Prawo wodne decyduje decyzja administracyjna wydana przez organ, o którym mowa w art. 14a ust. 2. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że w dacie wydania orzeczenia nie było podstaw do przeniesienia części tej nieruchomości do innego zasobu, gdyż wprawdzie wnioskodawczyni złożyła wniosek o ustanowienie linii brzegowej w Starostwie Powiatowym w W. w dniu 1 sierpnia 2012 roku, jednakże wniosek nie uzupełniła jego braków formalnych w związku z czym sprawa ta nie została rozpoznana przez ten organ. Argumentował, że gdyby Starostwo Powiatowe wydało decyzję, z której wynika, że linia brzegowa potoku W. przebiega w innym miejscu niż to wynika na dzień dzisiejszy z przebiegu granicy działki (...), w której część znajduje się w obrębie działki siedliskowej wnioskodawczyni, to wtedy byłyby podstawy do rozważenia czy wnioskodawczyni i jej mąż nabyli w drodze zasiedzenia własność przedmiotowych działek. O kosztach orzekł Sąd Rejonowy na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

Apelację wniosła wnioskodawczyni zaskarżając postanowienie w całości i zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego, a to art. 172 k.c., art. 176 k.c., art. 10 ust. 1 i art. 14 a ust. 2 Prawa wodnego poprzez bezzasadne przyjęcie, że działki o numerach (...) o powierzchni 0,0547 ha, wydzielone w oparciu o opinię biegłego sądowego R. M. z dnia 6 czerwca 2012 roku przyjętej do Powiatowego Zasobu Geodezyjnego pod numerem (...) w dniu 20 czerwca 2012 roku stanowią wyłączone z obrotu „wody płynące” wbrew całokształtowi wyników postępowania, jak również wbrew definicji linii brzegowej zawartej w art. 15 Prawa wodnego;

II. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez niewyjaśnienie, że wypis rejestru gruntów numer jednostki rejestrowej (...), obręb (...)- R.przedłożony przez wnioskodawczynię nie odpowiada treści wypisu z rejestru gruntów przedłożonego przez uczestnika Starostwo Powiatowe z dnia 6 grudnia 2011 roku przy niekompletnej treści drugiego dokumentu, w tej części, która określa kontury użytkowania i klasy gleboznawcze;

III. naruszenie prawa procesowego, art. 233 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że przedmiotem postępowania jej grunt stanowiący wyłączone z obrotu wody płynące (koryto rzeki) wbrew jednoznaczному określeniu i oznaczeniu przedmiotu postępowania w protokole oględzin działki siedliskowej wnioskodawczyni wraz z istniejącą na niej infrastrukturą;

IV. nowy dowód w postaci protokołu z dnia 22 sierpnia 2012 roku sporządzonego przez Starostwo Powiatowe w W.do numeru (...) z wizji w terenie, z którego niezbitcie wynika, że linia brzegowa potoków R.i W.jest uregulowana, a potrzeba i możliwość przedłożenia dokumentu powstała później i wynika z motywów rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Podnosząc powyższe zarzuty domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku.

W odpowiedzi na apelację uczestnik Skarb Państwa reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) oraz Starostę (...) wniósł o oddalenie apelacji i o zasądzenie od wnioskodawczyni na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy z uwagi na stanowisko Skarbu Państwa – Marszałka Województwa (...) wyrażone w postępowaniu przed Sądem Rejonowym (k. 165) i powtórzone w odpowiedzi na apelację (k. 312) dopuścił dowód z uzupełniającego przesłuchania wnioskodawczyni na okoliczność ustalenia sposobu korzystania z przedmiotowych dla wniosku działek. W wyniku przeprowadzonego postępowania uzupełniającego Sąd Okręgowy nie zaaprobował ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji dotyczących faktu korzystania przez wnioskodawczynię i jej poprzedników prawnych z tych nieruchomości i **ustalił, że:**

W 1977 roku nieruchomość stanowiąca obecnie własność wnioskodawczyni składająca się z działki nr (...) (jak również działki stanowiące przedmiot wniosku oznaczone na potrzeby niniejszego postępowania numerami (...) i (...)) nie była ogrodzona, ani zagospodarowana, w szczególności brak na niej widocznej obecnie drogi dojazdowej do posesji, która wyznaczać miała przebieg ogrodzenia (wg wnioskodawczyni ogrodzenie zawsze biegło za drogą) . Na nieruchomości

znajdował się jedynie dom i bardzo dobrze widoczna na każdej fotografii ścieżka prowadząca do domu. Taki sam stan istniał również w roku 1983 oraz 1993 roku.

dowód: fotografie (k. 147 – 149)

Wnioskodawczyni pismem z dnia 6 sierpnia 2012 roku zwróciła się do Starostwa Powiatowego w W. o ustalenie linii brzegowej działki nr (...) a działkami brzegu potoku W.. Wnioskodawczyni nie uzupełniła braków formalnych tego wniosku.

dowód: pismo z dnia 13 sierpnia 2012 roku (k. 214), pismo z dnia 17 października 2012 roku (k. 222)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z fotografii oraz dokumentu w postaci pisma ze Starostwa Powiatowego. Autentyczność tych dowodów nie była kwestionowana przez żadnego z uczestników postępowania. Wnioskodawczyni w toku przesłuchania nie potrafiła wyjaśnić rozbieżności między swoimi zeznaniami dotyczącymi zagospodarowania działek a stanem widocznym na zdjęciach. Wspominając o istnieniu starej szopy wskazywała jej położenie w rogu działki, której jest właścicielką, a nie działek, których zasiedzenia się domaga. Również Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do tego, aby odmówić przedłożonym fotografiom i dokumentowi mocy dowodowej i w oparciu o nie poczynił uzupełniające ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja podlegała oddaleniu.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy rozpoznając wniosek stwierdził, że przesłanki zasiedzenia zostały spełnione a stwierdzeniu zasiedzenia sprzeciwiał się fakt, że działki (...) wyłączone były z obrotu cywilnoprawnego jako grunty pokryte płynącymi wodami powierzchniowymi. Sąd Okręgowy rozpoznając apelację stanął na stanowisku, że wnioskodawczyni nie wykazała spełnienia przesłanek warunkujących stwierdzenie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia. Zgodnie z treścią art. 172 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem, nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat 20 jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze, gdyż w tym wypadku okres nieprzerwanego posiadania, który musi upłynąć wynosi lat 30. Przesłankami zasiedzenia są zatem upływ czasu i posiadanie samoistne. Definicję posiadania zawiera art. 336 k.c., który stanowi, iż posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten kto nią włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad rzeczą (posiadacz zależny). Niezbędne jest mocne zamanifestowanie wobec otoczenia swego samoistnego posiadania. Oznaki zewnętrzne posiadania samoistnego muszą być bardzo wyraźne, muszą odzwierciedlać wolę posiadania samoistnego. Powinny być więc widoczne dla otoczenia. Konieczne jest zatem - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1998 roku, I CKN 430/98 (OSNC 1999, nr 11, poz. 198) - wykonywanie przez posiadacza czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa.

W niniejszej sprawie w oparciu o wyniki uzupełniającego postępowania dowodowego nie sposób przyjąć – wbrew opinii Sądu Rejonowego (którego stanowisko było zresztą niekonsekwentne albowiem wyłączenie z obrotu prawnego z powołaniem na regulacje ustawy Prawo wodne dotyczyć mogło tylko działki (...), przez drugą działkę nie stwierdzono przepływu wód – a zatem Sąd Rejonowy powinien co do niej wniosek uwzględnić), że wnioskodawczyni wykazała, że była posiadaczem samoistnym nieruchomości objętej wnioskiem. Z zalegających na kartach 147 - 149 zdjęć lotniczych wykonanych w roku 1977, 1983 i 1993, których autentyczność nie została zakwestionowana przez żadnego z uczestników postępowania, nie wynika bowiem, żeby stanowiąca jej własność działka siedliskowa była ogrodzona czy zagospodarowana w inny sposób. Okoliczność ta jest bardzo istotna, gdyż ostatecznie wnioskodawczyni domagała się stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości znajdujących się wewnątrz ogrodzenia działki siedliskowej. Ponadto na zdjęciach nie jest również widoczna szopa, a dojazd do jej domu biegnie wyłącznie równoległe do ściany bocznej domu. Powyższe zdjęcia lotnicze wskazują na zupełnie inny stan faktyczny istniejący na nieruchomości niż to wskazywała wnioskodawczyni. Wnioskodawczyni wprawdzie wskazywała na mapie, gdzie miało znajdować się ogrodzenie, szopa

i altana nie mniej nie była jednocześnie w stanie precyzyjnie wyjaśnić różnic pomiędzy treścią złożonych przez nią zeznań a stanem nieruchomości wynikającym z powyższych fotografii. W tym stanie rzeczy kiedy zeznania wnioskodawczyni są sprzeczne z treścią zalegających w aktach zdjęć przedmiotu objętego wnioskiem Sąd Okręgowy uznał, że zdjęcia lotnicze przedłożone przez uczestnika a niekwestionowane przez żadną ze stron postępowania obrazują rzeczywisty stan faktyczny istniejący na tej nieruchomości. Na marginesie : nawet gdyby przyjąć, że stara szopa znajdowała się częściowo także na jednej z działek objętych wnioskiem o zasiedzenie to sama wnioskodawczyni zeznała, że szopa rozpadła się jeszcze za czasów poprzednich właścicieli i praktycznie nie nadawał się do użytku - co skutkowało stosunkowo szybkim jej usunięciem przez wnioskodawczynię. Trudno w tych okolicznościach uznać istnienie rozpadającej się szopy (a w zasadzie jej części) za przejaw władztwa nad cudzą rzeczą oraz stwierdzić przekazanie posiadania przez poprzedników na rzecz wnioskodawczyni. Skoro zatem w latach 1977, 1983 i 1993 nieruchomość wnioskodawczyni, na której znajduje się działka siedliskowa nie była zagospodarowana to trudno przyjąć, że w jej posiadaniu znajdowały się także działki nr (...). Tym samym uznać należy, że wnioskodawczyni w ogóle nie wykazała, aby w jej władaniu oraz we władaniu jej poprzedników prawnych znajdowały się nieruchomości objęte wnioskiem o zasiedzenie. Nawet przyjmując, że na spornej działce znajdowała się szopa, to i tak jej zły stan, na który wskazywała przed Sądem Okręgowym wnioskodawczyni, a który stał się podstawą do jej rozebrania w krótkim czasie po wyjściu za mąż wnioskodawczyni dowodzi, że nie może być mowy o sprawowaniu władztwa na tą część nieruchomości, na której ta szopa była postawiona. Z powyższych przyczyn wniosek o zasiedzeniu nie mógł zostać uwzględniony. Jednocześnie Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że grunt pokryty śródlądowymi wodami powierzchniowymi jest wyłączony z obrotu cywilnoprawnego a w konsekwencji jego własność nie może zostać nabyta w drodze zasiedzenia. Zauważyć należy, że działka nr (...) zgodnie z wypisem z rejestru gruntów została zakwalifikowana jako fragment W.i stanowi w szczególności wody płynące (k. 342). Wobec tego nie może ona aktualnie zostać nabyta w drodze zasiedzenia. Mogłaby natomiast stanowić przedmiot zasiedzenia gdyby wnioskodawczyni uzyskała decyzję administracyjną ustalającą przebieg linii brzegowej, z której wynikałoby, że linia brzegowa potoku W. przebiega w innym miejscu niż to wynika na chwilę obecną z przebiegu granicy działki (...), której część znajduje się w obrębie działki siedliskowej wnioskodawczyni. Zgodnie bowiem z literą art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2012r., poz. 145 ze zm.) linię brzegu ustala, w drodze decyzji, na wniosek mającego interes prawny lub faktyczny wskazany tam organ administracji publicznej. Kwestia ustalenia linii brzegowej dla celów postępowania cywilnego była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 12 maja 2011 roku, III CSK 238/10, niepubl. SIP LEX nr 964473 stwierdził, że „ustalenie linii brzegu nie należy do kognicji sądu powszechnego, nawet wówczas, gdy ma stanowić jedynie przesłankę rozstrzygnięcia w sprawie należącej do drogi sądowej. Przebieg linii brzegu wynika wprawdzie z przepisów Prawa wodnego, ale jej ustalenie powinno nastąpić w decyzji administracyjnej. Konieczność ustalenia linii brzegu może wiązać się także ze sporem o własność gruntu. W takim przypadku strona wywodząca skutki prawne z określonego przebiegu linii brzegu powinna to wykazać w drodze dowodu z dokumentu w postaci decyzji administracyjnej ustalającej jej przebieg”. W świetle treści tego postanowienia nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni jako kwestionująca przebieg linii brzegowej potoku W. winna była uzyskać decyzję administracyjną ustalającą przebieg linii brzegowej pomiędzy działką nr (...) a działkami brzegu potoku W.. Mimo jednak zainicjowania postępowania administracyjnego w tym przedmiocie postępowanie to z uwagi na brak uzupełnienia przez wnioskodawczynię braków formalnych wniosku nie zostało zakończone merytorycznie a zakończyło się pozostawieniem sprawy bez rozpoznania. W tym stanie rzeczy prawidłowo uznał Sąd Rejonowy, że brak jest podstaw do zawieszenia niniejszego postępowania do czasu rozpoznania wniosku wnioskodawczyni o ustalenie linii brzegowej skoro wnioskodawczyni będąc zainteresowana wynikiem postępowania administracyjnego nie dołożyła należytej staranności w celu jego kontynuowania.

Reasumując wskazać należy, że zaskarżone postanowienie odpowiada prawu mimo, że Sąd Rejonowy oddalając wniosek o zasiedzenie skupił się na okoliczności, że sporne działki jako śródlądowe wody powierzchniowe wyłączone są z obrotu cywilnoprawnego w związku z czym ich własność nie może podlegać nabyciu w drodze zasiedzenia podczas, gdy Sąd Okręgowy, nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku uznając, że wnioskodawczyni w ogóle nie udowodniła, że sprawowała jakiegokolwiek władztwo nad tymi nieruchomościami. Z uwagi na przyjętą przez Sąd Okręgowy koncepcję rozstrzygnięcia zarzuty apelacji utraciły na swej aktualności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację (punkt 1).

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. biorąc pod uwagę, że interesy wnioskodawczyni oraz uczestnika Skarbu Państwa reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...) i Starostę (...) były sprzeczne a apelacja wnioskodawczyni została oddalona. Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez powyższe stacio fisci koszty postępowania odwoławczego w wysokości po 300 zł. Na kwoty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocników ustalone w stosunku do Skarbu Państwa Marszałka Województwa (...) na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 7 ust. 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490) natomiast w stosunku do Skarbu Państwa – Starosty (...) na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 8 ust. 1 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 461) – punkt 2 sentencji.

O nieuiszczonych wydatkach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Krakowie z tytułu wynagrodzenia przyznanego Starostwu Powiatowemu w W. za udostępnienie wypisów z rejestru gruntów w wysokości 24 zł orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 520 § 3 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nakazując ściągnąć tę kwotę od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie – punkt 3 sentencji.

ref. SSR Stefan Kucharczyk